

Arrest

nr. 316 013 van 6 november 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 juni 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 april 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 juni 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 27 september 2023 samen met haar echtgenoot en minderjarige kinderen een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 19 april 2024 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.09.2023 werd ingediend door:

K., R. (R.R. (...))
Geboren te (...) op (...)1992
Nationaliteit: Albanië

K., K. (R.R. (...))
Geboren te (...) op (...)1997
Nationaliteit: Albanië

+ kinderen
K., R. (R.R. (...))
Geboren te (...) op (...)2018
Nationaliteit: Albanië

K., K. (R.R. (...))
Geboren te Sint-Niklaas op (...)2022
Nationaliteit: Albanië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun verzoek om internationale bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste VIB van 04.08.2016 werd afgesloten op 08.05.2017 met een 'weigering van inoverwegingname' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen daarna, op 20.06.2017, België verlieten met bestemming Tirana en aldus vrijwillig terugkeerden naar Albanië. Na opnieuw Albanië verlaten te hebben en aangekomen te zijn in België april/medio 2019, dienden betrokkenen op 11.12.2019 een (tweede) VIB in. Dit verzoek werd op 07.02.2020 door het CGVS als een 'niet-ontvankelijk volgend verzoek' beoordeeld. Hun derde en laatste VIB van 27.11.2020 werd door het CGVS als 'niet-ontvankelijk volgend verzoek beoordeeld' en het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 02.06.2022 verworpen.

De duur van de procedures – namelijk ca. 9 maanden voor het eerste VIB, ca. 2 maanden voor het tweede VIB en ca. 1 jaar en 6 maanden voor het derde VIB – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene/betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat betreft de vermelding dat verzoekers sinds april 2019 ononderbroken in België verblijven en dat dit (op het moment van de aanvraag, nvda) meer dan 4 jaar en 5 maanden is, dient te worden opgemerkt dat een ononderbroken verblijf van in casu ca. 5 jaar niet verklaart waarom deze een buitengewone omstandigheid is die een aanvraag tot verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt.

Eveneens het feit dat dit verblijf deels legaal was (tijdens het procedure VIB 11.12.2019 - 07.02.2020 en 27.11.2020 – 02.06.2022) maakt van het ca. 5 jaar durende verblijf nog geen buitengewone omstandigheid. Bovendien wisten betrokkenen dat zij bij een negatieve afloop van hun VIB (en na een verblijf van 90 op 180 dagen) het land zouden dienen te verlaten. Meer, er dient in deze te worden opgemerkt dat betrokkenen, na het verlaten van België op 25.06.2017, in 2019 bewust teruggekeerd zijn naar België. Betrokkenen dienden opnieuw een VIB in (11.12.2019), gesteund op dezelfde elementen als hun eerste VIB. Aangezien het CGVS een tweede maal weigerde en dat op basis van dezelfde elementen als bij het eerste VIB, moeten betrokkenen zeker beseft hebben dat een VIB, tenminste op basis van dezelfde elementen, weinig kans op slagen had. Dat zij ervoor kozen om nadien (illegaal) in België te blijven en op 27.11.2020 een derde VIB in te dienen – bovendien op basis van dezelfde elementen als het eerste en tweede VIB aan dewelke het CGVS

niet enig geloof hechtte – toont aan dat betrokkenen bewust waren van het onzekere verblijf dat zij in België zelf bewust (na 2019) creëerden en in stand hielden. In deze is het ook van belang aan te stippen dat betrokkenen evenzeer bewust hun oudste kind, 13,5 maanden jong bij de aankomst in België in 2019, in deze onzekere verblijfssituatie hebben gebracht. Aangaande het jongste kind: het loutere feit dat het jongste kind in België geboren is, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de vermelding in het verzoekschrift dat betrokkenen een grote werkbereidheid hebben dat zij hier reeds diverse contacten hebben ontwikkeld met kandidaat-werkgevers dewelke bereid zijn betrokkenen in dienstverband aan te stellen (er steekt een verklaring van de firma AIMC BVBA in de aanvraag), dient te worden opgemerkt dat betrokkenen steeds via de geijkte procedure een aanvraag kunnen indienen om gemachtigd te worden tot het uitoefenen van betaalde arbeid in dienstverband. Het loutere feit dat betrokkenen werkbereid zijn en dat er werkgevers kandidaat zijn om betrokkenen werk te verschaffen, verklaart niet waarom een aanvraag tot verblijfsmachtiging niet via de gewone, geijkte procedure kan verlopen en maakt derhalve geen deel uit van buitengewone omstandigheden.

Onderhavige aanvraag vermeldt nadrukkelijk de scholing van de kinderen en hun belangen. Zo gaat het oudste kind sinds september 2020 ononderbroken naar school (schoolattesten bijgevoegd). Het jongste kind zou vanaf 2025 naar de kleuterschool beginnen gaan. Echter, het feit dat het oudste kind hier naar school gaat en dat het jongste in 2025 naar school zou beginnen gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Volledigheidshalve: het oudste kind dient nog te starten in het lager onderwijs (september 2024) en het jongste kind heeft nog geen scholing genoten. In beide gevallen kan de scholing dus, zonder bewijs van het tegendeel, gestart of onderhouden worden in Albanië. Ten tweede hebben betrokkenen de scholing van het oudste kind laten starten in illegaal verblijf – immers, in september 2020 was de tweede procedure VIB reeds ca. 7 maanden afgelopen. Betrokkenen hebben deze situatie bewust gecreëerd, het zijn de ouders die de belangen van het kind hebben geschaad door dergelijke omstandigheden te creëren. Verder, ook bij het opstarten van de derde procedure VIB (27.11.2020) vond de verdere scholing plaats in onzeker verblijf. Betrokkenen wisten immers dat bij een negatieve afloop van deze procedure de scholing verdergezet zou worden in illegaal verblijf, wat ook gebeurd is. De ouders hebben deze situatie laten betijen. Hieruit volgt de vaststelling dat het onredelijk is de scholing (van het oudste kind) in te roepen als buitengewone omstandigheid die het onmogelijk maakt om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen vanuit Albanië. Volledigheidshalve, betrokkenen kunnen gebruik maken van de schoolvakantie om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. (Betrokkenen zijn eveneens vrijgesteld van de visumplicht voor een periode van 90 op 180 dagen. Ook op die manier kunnen zij gebruik maken van de schoolvakanties.)

De aanvraag verklaart dat beide kinderen beter Nederlands spreken dan Albanees, de moedertaal van betrokkenen. Echter, louter het feit dat de kinderen beter Nederlands spreken dan Albanees (voor welke bewering overigens geen bewijzen worden aangebracht), verklaart niet waarom het onmogelijk zou zijn om (tijdelijk) aan te sluiten in een schoolsysteem waar het Albanees de voertaal is. De aanvraag stelt dat het Albanees de moedertaal is, dit betekent de taal die de ouders spreken met hun kinderen. Daaruit volgt dat beide (jonge) kinderen minstens notie hebben van het Albanees. De bewering dat beide kinderen beter Nederlands spreken dan Albanees, behelst geen buitengewone omstandigheden die het voor betrokkenen onmogelijk maken om (ten minste tijdelijk) in Albanië te verblijven, alwaar de kinderen overigens verder in contact kunnen komen met het Albanees alsook met het Nederlands; immers, betrokkenen kunnen ervoor kiezen op beide talen te blijven spreken met elkaar (met het oog op een eventuele terugkeer naar België).

Wat betreft het argument dat het vanuit een psychologisch oogpunt onverantwoord zou zijn om betrokkenen geen verblijfsregularisatie te gunnen, dient, nogmaals, te worden opgemerkt dat het de ouders zelf zijn die in 2019, in volle bewustzijn, vanuit Albanië zich opnieuw begeven hebben naar België, goed wetende dat hun toekomst in België precair tenminste onzeker was (supra) en dat zij hun kind(eren) daarmee evenzeer in een onzeker situatie bracht(en). Bovendien wordt niet aangetoond hoe een (tijdelijk) verblijf in een land, waar betrokkenen overigens vandaan komen, psychologisch en pedagogisch onverantwoord zou zijn of welke psychologische en pedagogische schade de jonge kinderen daarmee zouden oplopen. Ook het loutere feit dat het jongste kind nog nooit in Albanië is geweest, verklaart op zich niet waarom het niet, haar ouders vervoegend, (tijdelijk) in Albanië zou kunnen verblijven. Hierbij merken we op dat het bevreemdend is dat het wél mogelijk (en verwezenlijkt) is om met een kind dat in Albanië geboren is en nog nooit in België was naar België te komen (2019) maar dat de omgekeerde richting als argument van buitengewone omstandigheden wordt aangewend, betreffende het jongste kind dat in België geboren is en nog nooit in Albanië was. In ieder geval wordt de 'psychologische en pedagogische onverantwoordelijkheid' met een niet-gunnen van een verblijfsregularisatie niet aangetoond.

Ten slotte wat betreft de eenvoudige verwijzing naar het Nederlandse 'Kinderpardon' dient te worden opgemerkt dat deze vooralsnog een Nederlandse regeling is die geen tegenhanger kent in de Belgische wet- of regelgeving.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen redenen van openbare orde zijn op basis waarvan verblijfsregularisatie zou kunnen worden geweigerd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie – het heet dat verzoeker enorme integratie-inspanningen leverde, duurzaam lokaal verankerd zijn (er zitten diverse getuigenissen bij de aanvraag die positief spreken over betrokkenen), dat betrokkenen cursussen Nederlands volgden (certificaten voor mevrouw als stukken bijgevoegd) en waardoor zij een behoorlijke actieve en passieve kennis van het Nederlands hebben verworven (sommige getuigenissen geven daar blijk van), dat betrokkenen deelnemen aan het maatschappelijk leven en verblijfsduur, dat mevrouw een universitair diploma Engels en journalistiek heeft (toegevoegd als stuk) – en de elementen van verblijfsduur – dat betrokkenen meer dan 4 jaar en 5 maanden in België verblijven – kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op dezelfde datum wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: K., K.
geboortedatum: (...)1997
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Albanië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als V., K.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene heeft de toegestane verblijfsduur van 90 dagen op een periode van 180 dagen overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: Betrokkene heeft in België twee minderjarige kinderen, K., R. en K., K.; zij dienen de administratieve situatie van hun ouders, hun moeder, i.e. betrokkene, te volgen.

Het gezins- en familieleven: De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt zowel voor betrokkene als haar echtgenoot, K., R.; aldus kunnen zij samenblijven. Ook de twee minderjarige kinderen dienen de situatie van hun ouders te volgen. Alzo kan het gezin samenblijven.

De gezondheidstoestand: Betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat het voor haar onmogelijk is om omwille van medische redenen te reizen en (tijdelijk) te verblijven in het buitenland.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“2.3 De middelen

M.b.t. de nietigverklaring

Geput uit de schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekster én haar minderjarige kinderen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst;

aangezien bepaalde specifieke 'humanitaire' situaties de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van art. 9bis Vw.;

aangezien de proportionaliteitstoets die dient gevoerd te worden om uit te maken of er buitengewone omstandigheden zijn of niet niet losgezien kan worden van de proportionaliteitstoets die gevoerd dient te worden onder art.8 EVRM.;

aangezien het doel van art. 8 EVRM is het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een persoon ontplooit en stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen;

aangezien hierin centraal staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie;

aangezien het recht op een privé- en gezinsleven zoals vervat in art. 8 EVRM het fundamentele belang erkent van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu;

aangezien in dezelfde zin het EHRM het privé-leven beschermt van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, Uner v. the Netherlands, op.cit., judgement of 5 July 2005, §59);

aangezien het beschermde privéleven erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer omhelst : gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen;

aangezien het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap privéleven uitmaakt. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.);

aangezien in het kader daarvan verzoekster verwijst naar het door haar en haar minderjarige kind opgebouwde privéleven in België, hetwelke n.a.v. hun aanvraag art. 9bis Vw dd. 27.09.23 werd uiteengezet én aan de hand van diverse stukken ook werd gestaafd;

aangezien net zoals de overige bepalingen van het EVRM art. 8 van het EVRM te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83);

aangezien dit artikel ook primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029);

aangezien het daarom de taak van de administratieve overheid is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waar hij kennis heeft of zou moeten hebben;

aangezien het vaste rechtspraak van het EHRM is dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder art. 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands, 31 januari 2006, nr. 50435/99);

aangezien terzake ook dient verwezen te worden naar art. 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, hetwelke luidt als volgt :

"De rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*

aangezien de minderjarige kinderen van verzoekster, waarvan het jongste hier geboren is, thans 6 jaar én bijna 4 jaar zijn, lange tijd in België verblijven én hier naar school gaan én hierdoor reeds beter Nederlands spreken dan de moedertaal van verzoekster;

aangezien als verzoekster en haar minderjarige kind naar hun land van herkomst zouden moeten terugkeren, zou hun leven in duigen vallen waar de minderjarige kinderen van verzoekster de dupe van zouden zijn;

aangezien aldan de nodige zorg en begeleiding in een Albanese context veel minder aanwezig zou zijn dan hier en dit voor de minderjarige kinderen van verzoekster, die geen enkele verantwoordelijkheid dragen voor de beslissing van verzoekster om in België te verblijven, bijzonder ontregelend zou werken;

aangezien deze omstandigheden dan ook weldegelijk buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van art.9bis Vw. die het onmogelijk maken de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen;

dat verzoekster en haar minderjarige kinderen na een langdurige verblijf in België van totaal ontworteld zijn t.a.v. hun land van herkomst, waarmee haar jongste kind - hetwelke hier geboren is - geen enkele band heeft én ook nog nooit geweest is, een leven hebben opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd zijn en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat trouwens voor zover een aanvraag zou ingediend worden op de voor Albanië bevoegde Belgische ambassade (in casu Sofia, BULGARDE), verzoekster gehouden zou zijn om aldaar, te wachten op de beslissing, dewelke -zoals in de praktijk blijkt - minstens maanden in beslag kan nemen (zie in casu de aanvraag o.b.v. 9bis Vw. werd ingediend op 27.09.23 én de bestreden beslissing werd betekend op 06.05.24), juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekster én haar kinderen hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 19.04.24 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, én artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlage 13, aan verzoekster betekend op 06.05.24, dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg zijn van/voortvloeien uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing;"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), geduid dat verzoekster en haar partner niet aantoonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post

bevoegd voor hun verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekster en haar partner aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, met name omdat verzoekster de toegestane verblijfsduur van 90 dagen op een periode van 180 dagen overschreden heeft, en worden de elementen die conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in ogenschouw moeten genomen worden bij het treffen van een verwijderingsmaatregel besproken.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.3. Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt

ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.4. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Dit artikel luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling, die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én zelfs de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling een verblijfsvergunning af te leveren, door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, *Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration*, 31 augustus 2020 update, p. 23-24, https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf). De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een “fair balance”-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, §122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §106).

Zoals reeds aangehaald, kijkt de Raad in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van deze of gene beslissing.

De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen geldt – zoals de verwerende partij terecht motiveert in de tweede bestreden beslissing – voor het ganse gezin zodat er geen verbreking is van de gezinseenheid.

Nazicht van het administratief dossier leert inderdaad dat geen van de gezinsleden toegelaten is tot verblijf en er zijn evenmin gegevens voorhanden waaruit kan blijken dat zij niet samen kunnen terugkeren naar het herkomstland. Een schending van het gezins- of familieleven wordt niet aangetoond.

Wat betreft het privéleven, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster in haar verzoekschrift meent dat bij een terugkeer naar haar land van herkomst haar leven en dat van haar minderjarige kind ‘in duigen’ zou vallen en dat haar minderjarige kinderen hiervan ‘de dupe’ zouden zijn. Met deze algemene stelling toont de verzoekster echter niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden.

Tevens betoogt verzoekster dat haar minderjarige kinderen in België naar school gaan én hierdoor reeds beter Nederlands spreken dan hun moedertaal. Verzoekster gaat met haar kritiek evenwel voorbij aan de motivering dienaangaande in de eerste bestreden beslissing. Deze motivering luidt als volgt:

“Onderhavige aanvraag vermeldt nadrukkelijk de scholing van de kinderen en hun belangen. Zo gaat het oudste kind sinds september 2020 ononderbroken naar school (schoolattesten bijgevoegd). Het jongste kind zou vanaf 2025 naar de kleuterschool beginnen gaan. Echter, het feit dat het oudste kind hier naar school gaat en dat het jongste in 2025 naar school zou beginnen gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Volledigheidshalve: het oudste kind dient nog te starten in het lager onderwijs (september 2024) en het jongste kind heeft nog geen scholing genoten. In beide gevallen kan de scholing dus, zonder bewijs van het tegendeel, gestart of onderhouden worden in Albanië. Ten tweede hebben betrokkenen de scholing van het oudste kind laten starten in illegaal verblijf – immers, in september 2020 was de tweede procedure VIB reeds ca. 7 maanden afgelopen. Betrokkenen hebben deze situatie bewust gecreëerd, het zijn de ouders die de belangen van het kind hebben geschaad door dergelijke omstandigheden te creëren. Verder, ook bij het opstarten van de derde procedure VIB (27.11.2020) vond de verdere scholing plaats in onzeker verblijf. Betrokkenen wisten immers dat bij een negatieve afloop van deze procedure de scholing verdergezet zou worden in illegaal verblijf, wat ook gebeurd is. De ouders hebben deze situatie laten betijen. Hieruit volgt de vaststelling dat het onredelijk is de scholing (van het oudste kind) in te roepen als buitengewone omstandigheid die het onmogelijk maakt om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen vanuit Albanië. Volledigheidshalve, betrokkenen kunnen gebruik maken van de schoolvakantie om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. (Betrokkenen zijn eveneens vrijgesteld van de visumplicht voor een periode van 90 op 180 dagen. Ook op die manier kunnen zij gebruik maken van de schoolvakanties.)

De aanvraag verklaart dat beide kinderen beter Nederlands spreken dan Albanees, de moedertaal van betrokkenen. Echter, louter het feit dat de kinderen beter Nederlands spreken dan Albanees (voor welke bewering overigens geen bewijzen worden aangebracht), verklaart niet waarom het onmogelijk zou zijn om (tijdelijk) aan te sluiten in een schoolstelsel waar het Albanees de voertaal is. De aanvraag stelt dat het Albanees de moedertaal is, dit betekent de taal die de ouders spreken met hun kinderen. Daaruit volgt dat beide (jonge) kinderen minstens notie hebben van het Albanees. De bewering dat beide kinderen beter Nederlands spreken dan Albanees, behelst geen buitengewone omstandigheden die het voor betrokkenen

onmogelijk maken om (ten minste tijdelijk) in Albanië te verblijven, alwaar de kinderen overigens verder in contact kunnen komen met het Albanees alsook met het Nederlands; immers, betrokkenen kunnen ervoor kiezen op beide talen te blijven spreken met elkaar (met het oog op een eventuele terugkeer naar België)."

Door na te laten concreet in te gaan op de motivering in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot het schoollopen en de taalkennis van het Nederlands van de kinderen maakt verzoekster niet aannemelijk dat deze motivering onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was.

Waar verzoekster aanhaalt dat de nodige zorg en begeleiding in een Albanese context veel minder aanwezig zou zijn dan in België en dit voor de minderjarige kinderen van verzoekster bijzonder ontregelend zou werken, voert verzoekster dit element thans pas voor het eerst aan. Zij kan derhalve verweerder niet ernstig verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoekster hieromtrent een antwoord wenst, dient eraan herinnerd te worden dat het niet aan de Raad is om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te beoordelen in zijn plaats.

Verzoekster voert aan dat haar minderjarige kinderen, waarvan het jongste kind in België geboren is, lange tijd in België verblijven en meent dat zij en haar minderjarige kinderen na een langdurig verblijf in België totaal ontworteld zijn van hun land van herkomst. Verweerder geeft in de eerste bestreden beslissing aan dat elementen van integratie niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Verzoekster toont niet aan dat deze beoordeling in haar situatie kennelijk onredelijk is. De stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster toont niet aan dat er in haar geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo toont zij geenszins concreet aan waarom het voor haar omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst of plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

Waar de verzoekster betoogt dat een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van het land van herkomst het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat zij en haar kinderen hierdoor de banden en integratie dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien, maakt zij dit niet aannemelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5. Verzoekster voert eveneens de schending aan van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Artikel 24, punt 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie handelt over het belang van het kind dat de eerste overweging moet zijn bij alle handelingen betreffende kinderen. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft het volgende verklaard met betrekking tot de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten: *"Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het Handvest van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging."* (Arrest Europees Parlement tegen Raad van de Europese Unie, C-540/03, EU:C:2006:429, 59). Gelet op bovenstaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat de verwerende partij, bij het beoordelen van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, haar discretionaire bevoegdheid op een wijze heeft uitgeoefend die strijdig is met het hoger belang van het kind. Het vormt derhalve evenmin een schending van het hoger belang van het kind dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten geeft aan verzoekster en haar partner indien ze vaststelt dat ze op illegale wijze in het Rijk verblijven en hierbij vermeldt dat het in het belang is van de kinderen dat zij de administratieve toestand van de ouders volgen en zij allen aldus samen het grondgebied kunnen verlaten zodat de eenheid van gezin gewaarborgd blijft.

2.6. Er kan slechts sprake zijn van een schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, indien de verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld, of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Een verschil in behandeling tussen categorieën van personen kan verder worden ingesteld, voor zover dat verschil evenwel op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het

gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Verzoekster laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen het gelijkheidsbeginsel schendt.

2.7. Het enig middel is ongegrond.

2.8. De verzoekster voert geen specifieke middelen aan tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt in haar middel enkel dat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd en dat "*hierdoor ook sowieso de bijlage 13, aan verzoekster betekend op 06.05.24, dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg zijn van/voortvloeien uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing*". Uit voorgaande bespreking blijkt echter dat verzoekster geen gegrond middel heeft ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg kan het enig middel ook niet leiden tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT